

ὁ φέρων τ' ὄνομά του ὑπερεῖχε τῶν ἄλλων δι' οὗ δὴποτε προσόντος, δι' αὐτὸν δὲ ἡ πολυτέλεια ἦτο προσόν, σχεδὸν οὐκ ἔστι. Δὲν ἀπῆρθεκεν αὐτῷ νὰ πίνη ὁ υἱὸς τοῦ οἶνον ἀξίζοντα τεσσαράκοντα φράγκα ἡ φιάλη, ἐπεθύμει δὲ νὰ μὴ ἔχῃ ἄλλος τις ἵππους ὠραιότερους τῶν τοῦ υἱοῦ του. Ὅ,τι ἤθελε νὰ ψέξῃ καὶ νὰ μετριάσῃ ἦσαν αἱ ὑπερβολαὶ καὶ ὅλως ἀνωφελεῖς δαπάναι, ἃς ἤννοει νὰ κανονίσῃ.

Ὁ Δερόδης θέλων ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν μετὰ τοῦ πατρὸς του φιλονικίαν καὶ ματαίαν συζητήσιν, πεθῶν δὲ νὰ καθησυχᾷ αὐτόν, τὸν ὠδήγησε παρὰ τῇ κυρίᾳ Βοσμορῷ. Κατάρθρωσε δ' οὕτως ὥστε ὁ ἐναντίον του διατεθειμένος πατὴρ νὰ καθησυχᾷ.

— Ἀγαπητὸς οἶκος εἶναι ὁ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν κυριῶν καὶ τῶν ὠραίων κορασιῶν, πολῦτιμος διὰ νεανίαν, ὅστις θέλει νὰ διασκεδάσῃ ἐντίμως. Σὲ παροτρύνω νὰ καλλιεργήσῃς τὴν φιλίαν των.

— Ἐστὲ ἡσυχος.

— Ἄν θέλῃς νὰ τὰς περιποιηθῇς καὶ σὺ καὶ νὰ δώσῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου μίαν ἐορτήν... λαμπράν, εὐχαρίστως θὰ σοὶ παρᾶσχῃ τὰς δαπάνας.

Αὕτη ἦν ἡ τελευταία του λέξις ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, ὁ δὲ Δερόδης ἐπανῆλθεν οἶκοι λίαν ἡνυχαριστημένος ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ἥτις ἐν ἀρχῇ ἀνησυχῆσεν αὐτόν. Τὸ διὰ τὴν ἀνωφελῆ ἐκείνην ἐορτήν χρῆμα θὰ ἐχρησίμευεν αὐτῷ ἵνα πληρώσῃ παλαιὰ τινὰ χρέη, ἅτινα ὁ πατὴρ του οἷς εἶχε πληρώσει, ἡ μᾶλλον ἐπίστευεν ὅτι ἐπλήρωσεν. Ἄλλως τε, τίνα λόγον εἶχεν ἡ ἐορτή; μόνον πλῆξον θὰ τῷ παρεῖχε.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρὸς του ἐπανῆλθε παρὰ τῇ κυρίᾳ Βοσμορῷ. Ἄμα δὲ φθάς ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶδε πόσον αἱ τρεῖς ἐκείναι ἡμέραι τῆς προσδοκίας ἦσαν μακრაὶ διὰ τὴν Ἀννέταν. Πλὴν προσπειρήθη ὅτι δὲν ἠννόησε τὴν συγκίνησίν της. Οὐδέποτε ἦν μᾶλλον εὐχαρις καὶ φαιδρός.

Ἐπεξήτησεν ἐν τούτοις νὰ πλησιάσῃ κατ' ἰδίαν τὴν Ἀννέταν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθυσῇ, ἐνθα αὕτη ἐζήτει φύλλον ἐφημερίδος, περὶ οὗ ἐγένετο λόγος.

— Διατί δὲν μοὶ ἐκάματε ἐν σημείον; ῥώτησεν οὗτος χαμηλοφώνως, ὥστε νὰ μὴ κουσθῇ ὑπὸ τῆς κυρίας Βοσμορῷ καὶ τῆς Ιουλιανῆς, εὐρισκομένων ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ.

— Ποῖον σημεῖον;

— Τὸ σημεῖον, ὅπερ θὰ μοὶ ἐδήλου, ὅτι εἴθε ἐτοίμη νὰ μοὶ δώσῃς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποίαν σὰς ἐζήτησα.

Ἐκείνη ἠτένισεν αὐτὸν τρέμουσα.

— Δὲν ἐνόησατε λοιπὸν ὅτι προεκάλεσα τὴν ἔλευσιν τοῦ πατρὸς μου μόνον διὰ νὰ προκαλέσω τὸ σημεῖον τοῦτο... καὶ ὅτι τὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην διωργάνισα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ. Πλὴν εἰς μάτην. Ἀφῆκα τότε τὸν πατέρα μου ν' ἀπέλθῃ.

Τὰς λέξεις ταύτας προέφερε μεθ' ὕφους ἐπιπλήξεως καὶ πόνου.

— Ἄλλ' ὁ πατὴρ μου, προσέθηκε, δὲν φοβεῖται τὰ ταξείδια. Κάμετε λοιπὸν τὸ σημεῖον, εἴπατε τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἀναμένω καὶ θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἐκείνη ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Ἐνδομυχος πάλῃ ἐτελεῖτο ἐν αὐτῇ προδιδομένη ἐκ τῆς στενοχωρίας τῆς ἀναπνοῆς της καὶ τῆς ταραχῆς τοῦ βλέμματός της.

— Ἐλθετε ἀπόψε, ἐπιθύρουν αὐτῷ.

— Ἀπόψε;

— Τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἄνδρον.

Ἄν ὁ Δερόδης ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, τοῦτο ἐγένετο διότι ἠγνόει τὴν ὥραν τῆς ἀνατολῆς τῆς σελήνης. Ὁ ἀνέτελε τὸ μεσονύκτιον; Ἄνευ σελήνης ἡ ἀνάβασις τοῦ βράχου, καθ' ἑαυτὴν δυσχερής, καθίστατο ἀδύνατος.

Ἐπανελθὼν οἶκοι παρετήρησε τὸ ἡμερολόγιον: ἀνατολὴ τῆς σελήνης τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ 14 λεπτά, δύση τὴν ἐβδόμην καὶ τεσσαράκοντα ἦτο δυνατόν.

Τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἐπανήρτισε τὴν ἀνάβασιν ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ ἐν αἰθρίῳ οὐρανῷ διαχέουσα ἡδέως τὸ γλυκὺ αὐτῆς φῶς. Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἀνάβασις ἦν ευκολωτέρα τῆς πρώτης. Ἐγίνωσκεν ὁ ἀναβάτης τὴν ὁδὸν καὶ ἠδύνατο εὐθέως νὰ προβῇ.

Τρία τέταρτα μετὰ τὴν ἐνδεκάτην ἤχουν ὅτε ἀφίκετο ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, ὅπερ ἦν ἐρημον. Ἔστη λοιπὸν ἐν τινὶ γωνίᾳ προφυλασσόμενος ἀπὸ τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἀνέμου.

Τὸ μεσονύκτιον ἐσήμενε. Ἠκροάσθη καὶ δὲν ἤκουσεν εἰμῇ τὸν πλαταγισμόν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸν βόμβον τοῦ ἀνέμου. Λεπτὰ τινὰ παρήλθον. Θύρα τις ἠνεώχθη ἡρέμα καὶ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης ἀνεγνώρισε τὴν Ἀννέταν κάτω νεύουσάν.

— Εἴμαι ἐδῶ.

Ἐκείνη ἐπλησίασεν.

— Ἐνομίσατε ὅτι δὲν θὰ ἔλθω, εἶπεν.

— Ὅχι.

Εἶτα πάραυτα διορθῶν τὴν πολλὴν βεβαιότητα, ἣν ἐνεῖχεν ἡ ἀποφατικὴ ἐκείνη ἀπάντησις, προσέθηκε;

— Ἐχω πεποιθῆσιν εἰς σὰς, ἐγὼ ἤλθον πρὸ τῆς ὥρας, διότι μοὶ ἦτο ευκολωτέρα ἡ ἀνάβασις σήμερον.

Ἄνεμος σφοδρὸς ἐπνευσεν.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Δερόδης, δὲν κάμνει ζέστην ἐδῶ.

Καὶ ἐτυλίχθη ἐν τῷ μανδύᾳ του.

— Θέσατε τὸ περιλαίμιόν μου περὶ τὸν τράχηλόν σας, εἶπεν ἡ Ἀννέτα λαμβάνουσα αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὤμων της.

— Ὅχι· θὰ κρυώσῃτε σεῖς διὰ νὰ θερμανθῶ ἐγὼ· καλῆτερον εἶνε νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἀλλά πῶς;

— Θὰ με ὀδηγήσῃτε κρατοῦσά με ἀπὸ τῆς χειρὸς διὰ νὰ μὴ προξενήσω θόρυβον.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀλλά μήπως θέλετε νὰ πάθω ἀπὸ συμφορῆσιν τοῦ στήθους, ἡ ἀνάβασις εἶναι δυσχερής, ὁ δὲ ἄνεμος εἶναι ψυχρὸς ἀπόψε.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ.

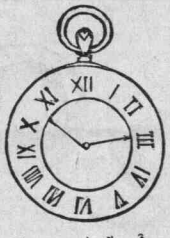
ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν σελ. 218, στήλῃ 1ῃ μετὰ τὸν στίχον:

Ψαρά, μιλεῖ σιγά.

παρελείφθη ἡ φράσις:

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες».

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
79. — Ὁδὸς Αἰόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὠρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὅσονδ' ὅποτε ἐφθαρμένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ
χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ. Ἀγοράζετε ὠρολόγιον Νίκελ τῆς στέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΓΕΡΤΗΡΙΑ διάφορα με μουσικὴν δρ. 9—25. Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνίτης τοῦ Καίματος ἐργάζεται αὐτά. 13

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ Γ Ν Η Σ Ι Α Ι

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

Ἀδελφεὰ δωρεάν,

Ἐπισκευὴ δωρεάν.